

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Et Morib. Ignatii Loiolæ, Qvi Societatem Iesv
Fvndavit, Libri III**

Maffei, Giovanni Pietro

Dvaci, 1585

Regimen feminarum à Societate depellit Ignatius. Cap. XVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44004

fulsit. Iisdem fere insidijs postmodũ appetitus Ignatius est à sacerdote quodam, qui cum domum catechumenorum administraret, ferre nõ poterat in ea regenda familia maiorem à loci præsidibus Ignatij rationem haberi, quam sui. Sed miser, Ignatio silente ac pro eodem orante, breui perfidiæ pœnas dedit, atrocibus enim antea vitæ sceleribus iusto Dei iudicio patefactis, quæ ad eam vsque diem astute suppresserat; sacerdotio spoliatus, & perpetuo carceri addictus est.

Regimen feminarum à Societate depellit
Ignatius. CAP. XVII.

INTEREA Elisabetha Rosella Barcinonensis, quæ Ignatij prima litterarum studia fouerat, Societatis IESV coalitæ & cõfirmatæ fama cõmota, Romam ex Hispania contulit sese, partim vt Ignatium lōgo interuallo reuideret; partim etiam vt vna cū quibusdam alijs pijs feminis ad normã illius atq; præscriptum ageret vitam. Atq; Ignatius quidem, sospitẽ aduentum mulieri de se optime meritæ gratulatus est, & omnia officia detulit quæ saluo religionis instituto præstare posset: curã vero feminarum suscipere sese negauit posse, plurimis grauissimisq; occupationibus impeditũ. At illa nihilominus instare; sanctissima veteris amicitia iura testari; postulati æquitatẽ obtendere; deniq; vbi magis magisque obfirmatũ vidit Ignatium, ad aulicas confugit artes. atq; vt erat nobili nata loco, per viros principes facile tenuit vt Pontifex maximus Ignatio munus id ipsum quod recusabat, iniungeret. Sed ea res
 magnum

magnum in Societatis commodum vertit, præter
 spem: ac nostros, non solum in præsens, verum etiã
 in posterum à tam periculosa prouincia liberauit.
 Etenim Ignatius, Pontificis iussu ea procuratione
 suscepta, paucis diebus tãtam difficultatem ac labo-
 rem sensit, dum querimonias mulierum audire, su-
 perstitutiones euellere, inanibus & curiosis quæstio-
 nibus respondere identidem cogitur; vt pæne plus
 ei negotij pauca femina, quã Societas vniuersa fa-
 cesseret. Itaq. licet Elisabethæ, pro eius in se prome-
 ritis gratificari admodum cuperet, tamen reputans
 apud se, quantum ex huiusmodi triciis detrimenti
 Respublica pateretur, simul etiam cogitans fore vt
 harum exẽplo aliã deinceps religiosã mulieres vir-
 ginesve idem à Societate in posterum expeterent;
 nequaquam ignarus quã periculosa, & suspicio-
 nibus plena sit ea consuetudo; priuati officij rationẽ
 posthabere communi vtilitati, ac totum hoc genus
 administrationis à Societate prõhibere omni ratio-
 ne constituit. Igitur adhibita (quod in omnibus
 grauioribus causis faciebat) præparatione diligenti,
 imploratoque per iteratas preces & hostias cælesti
 præsidio, ad Pontificem accessit, verbisque supplici-
 bus demonstrauit, ex onere sibi nuper imposito,
 quã exiguo cum fructu quantum laboris ac mo-
 lestiẽ pertulisset. ea ipsa re monitum quã aliena sit
 à Societatis instituto eiusmodi præfectura, petere se
 & orare, vt nõ ab illis modo, sed ab omnibus in per-
 petuũ feminarum collegijs gubernandis immunem
 Societatẽ esse iubeat; non defuturos aliorum ordi-
 num idoneos homines, qui id munus libẽter & cum
 fide obeant: sibi quidem & suis, prouinciam videri
 minime accommodatam, neque vero æquum esse,
 qui sese

qui sese ad omnium gentium auxilium, sine vlla regionum aut locorum exceptione, Christi Vicario mancipauerint, eorum operam & industriam, non sine graui publicæ rei damno, paucis regendis mulierculis implicari. Quibus rationibus ita permotus est Pontifex, vt supplicanti omnia large ac prolixè concesserit. Itaq. Societati ab eiusmodi munere vacatio in perpetuum data, eiusque vacationis auctoritas testata est trinis deinde litteris Apostolicis, quæ tempore procedente magno vsui fuere nostris hominibus ad eius generis pericula & molestias abigendas.

Honoribus in Societatem nostram Ignatius adiutum obstruit. CAP. XVIII.

A TQVE ijs difficultatibus perfuncta Societas, prosperum Dei beneficio cursum tenere videbatur, cum noua rursus in eam coorta tempestas est, eo quidem grauior & periculosior, quo in speciem lenior blandiorque. In ijs, qui per Germaniam varijs locis Domini vineam excolebant, Claudius Iaius è primis Patribus vnus, virtutem & sanctitatem suam cum genti vniuersæ, tum Romanorum Regi Ferdinando ita probauerat, vt eo Rex nullum profus ad curandas animas, atq. ad pastorale munus aptiorem existimaret. Is pro sua sapientia cum præclare intelligeret, regni causam cum causa religionis ita esse coniunctam, vt quantum de catholica religione detraheretur, tantum de obsequio multitudinis, & de imperij maiestate decederet; contra sæuientem eo maxime tempore Lutherianam pestem, velut vnicum remedium, quã optimos